

DE TOVERTUIN

Naast een paradijsje (zie vorige blog) is de Zomp ook een wonderlijk parkje - en als je ervoor openstaat, een tovertuin.

Als ik 's ochtends vroeg het hekje openklap, wacht een eekhoorn mij op. We kijken elkaar lacherig aan: zet hem een petje op, doe hem een keurig uniformpje aan en hij kan een rondleiding geven door de Zomp, als kenner bij uitstek van het dag- en nachtleven in het park. In een paradijs zijn sprekende dieren schering en inslag, waarmee het laatste beletsel voor een gidsencarrière geslecht is. Zover is mijn eekhoorn nog niet, zodat ik niet te weten kom waarom hij om mij moet lachen. Dan rent hij tegen een sparrenstam op, uit zicht.

Op de overgang van het hoge, naar het lage hellingbos passeer ik, nog helemaal in sprookjessfeer, het **GROOT HEKSENKRUID**, een schriel plantje dat het eerste deel van zijn naam geen eer aandoet.

wilde aronskelk

groot heksenkruid

Op het primulaveld verderop springen de intussen gearriveerde medevrijwilliger Daan en de feloranje bessen van de **WILDE ARONSKELK** in het oog. De eerste zint op mogelijkheden om de bessen te stratificeren (=geschikt te maken voor vermeerdering), waarop ik hem adviseer om de bessen op te eten en ter plekke later uit te poepen, zoals ik merels heb zien doen. Ik bespeur echter weinig animo voor een publieke demonstratie t.z.t., hoe leerzaam dat voor onze groep ook zou zijn. Net op tijd bedenkt hij bovendien dat die bessen zwaar giftig zijn. Komt hij mooi mee weg.

Bij het struikheideveld zit een **OLIFANTSRUPS** (maximale grootte 8 cm!), oncomfortabel in een hoek van 90 ° geknikt, te smikkelen van een wilgenroosje. Uit deze rups zal, als alles goed gaat, een paars-bruine vlinder kruipen, het **GROOT AVONDROOD**, waarvan een exemplaar in tuin Zweiersdal gefotografeerd is.

olifantsrups

groot avondrood

De andere leden van onze **GROEP** zijn intussen na ampel overleg begonnen met het maaien van het vochtig hooiland, ten einde het zodanig te verschrallen dat grote ratelaar met succes kan worden uitgezaaid. Een hele klus, die kordaat wordt aangepakt. De serieuze gezichten op bijgaande foto spreken boekdelen.

Na de koffie nemen we afscheid, de stilte in de Zomp keert weer, ik maak nog een laatste ronde door het parkje, zie met voldoening dat de **WESPSPIN** van het vorige blog een reusachtige **SCHILDWANTS** heeft gevangen: die spin redt zich wel.

wespspin

blauw glidkruid

Terwijl ik het blauw glidkruid fotografeer, vliegt er pesterig een vlindertje langs, waarvan ik nog steeds niet weet of het een bruin of een bont zandoogje is. Het landt in de struiken aan de voet van de Dam en vliegt direct weer op. Nu zal ik het weten ook !!

Zandoog en ik spelen tikkertje, met een dozijn foto's van één en hetzelfde vlindertje in diverse poses als resultaat. Ten slotte geeft hij het spelletje op en blijft hij met gespreide vleugeltjes op een blaadje uit zitten blazen, zodat de lezer nu met 100% zekerheid weet dat het een **BONT ZANDOOGJE** is. Wie belangstelling heeft voor een tiental vrijwel gelijke foto's van dit zandoogje moet dit vooral laten weten. Hoe dan ook, een bijzonder exemplaar met gevoel voor humor.

bont zandoogje

Pas dan valt mij op dat achter het bosje waar zandoog en ik tikkertje speelden, de opgaande helling van de Dam plotseling bezaaid is met **TROSGLIDKRUID**.

Een paar weken terug, bij de ontdekking van één schamel trosglidkruidje, bogen we ons vertederd over het iele plantje, als jonge ouders over een kersverse boreling in de wieg. En enkele weken later staat de hele helling vol met die zeldzame plant. Wonderen bestaan.

Deze conclusie brengt mij de wonderlijke gedachte van een 20e-eeuwse filosoof te binnen die geloofde dat alles wat in taal gevat kan worden, (daardoor) bestaat. Hardop denkend sluit ik het hekje achter mij, terwijl ik zin op de naam van die filosoof. En plots weet ik het: Wittgenstein! Als ik de Zomp voldaan verlaat, zie ik vanuit mijn ooghoek, hoog in een spar, een eekhoorn zijn petje afnemen.

trosglidkruid